

[Sigsgaard.]

sionens sammensætning også være bred. Almene pædagoger og ikke kun folk fra dette specielle undervisningsfelt må være med i den, ligesom megen anden faglig viden og forskellige opfattelser bør være repræsenteret.

SF ser altså gerne, at hele fagets problematik og placering undersøges grundigt, men kan ikke medvirke til gennemførelse af hr. Diderichsens lovforslag. I øvrigt mener jeg, det ville være urimeligt at foretage ændringer her, såfremt der nu bliver bred enighed om at undersøge fagets problematik i en kommission.

K. Helveg Petersen: Jeg synes, at hr. Diderichsen i sin forelæggelse af dette problem har været for ensidig og har set bort fra en række positive enkeltheder, således som både ministeren og hr. Poul Hartling har redegjort for det.

Vi var jo nogle, der nærrede nogen betænkelighed, da man gik ind på at gøre faget obligatorisk. Vi gjorde det, fordi man understregede den kundskabsmeddelende side af sagen. Når hr. Diderichsen siger, at det bliver et for svagt grundlag for dem, der skal undervise til og med 7. klasse, vil jeg henvise til, hvad den blå betænkning siger om dette forhold, og dernæst føje til, at den blå betænkning jo heller ikke, for så vidt angår læseplaner, er det sidste ord i denne sag. Endvidere må man erindre sig det stærkere grundlag, som den højere forberedelseseksamen vil give i forhold til den nuværende forberedelse, ikke blot timetalsmæssigt, som ministeren fremhævede det, men også med hensyn til undervisningens tilrettelæggelse.

Der sker jo her væsentlige fremskridt, og det er egentlig i denne henseende ganske interessant at se, at det i bekendtgørelsen af 1955 for seminarierne vedrørende optagelsesprøven har været nødvendigt at sige, at der ikke i kristendomskundskab ved eksamen kræves ordret gengivelse eller fortolkning. Der er ingen tvivl om, at eksamenslæsning efter den hidtidige ordning har været for dominerende. Der er blevet lagt for stærk vægt på lærebogen. I læseplanerne for højere forberedelseseksamen går man ind for en mere modnende og udviklende undervisning, og jeg tror, at man derved når frem til standpunkter, der på en bedre måde end

hidtil kan ligge til grund for videreuddannelsen. Jeg henstiller altså meget, at hr. Diderichsen gør sig dette forstærkede grundlag klart.

Der er sagt en hel del om eleverne, og jeg vil da gerne gøre opmærksom på, at det udtrykkeligt fastslås i den røde betænkning, vejledning for gymnasierne, at man skal arbejde med mere udviklende og modnende undervisningsformer.

Jeg er enig med ministeren i, at det ikke kan være folketingets opgave at beskæftige sig med timetallets størrelse. Vi skal ikke blande os deri. Jeg vil dog også gerne, som hr. Poul Hartling gjorde det, pege på den omstændighed, at der jo ikke behøver at blive tale om nogen større forskel med hensyn til timetallet i forhold til det forslag, som seminariekommissionen fremkom med. Det drejer sig i seminariekommissionens betænkning om 7 timer, 4+3, over 2 år, og der er jo intet i vejen for, at man i studieplansudvalget kan fastsætte et rimelig højt timetal. Hr. Poul Hartling nævnte 6 timer, og sætter studieplansudvalget timetallet til 6 timer, ja, så er der praktisk talt ikke nogen forskel, hvis vi måler det kvantitative. Jeg vil da også gerne understrege det sandsynlige i, at man ved en koncentration kan opnå fordele, som man ikke har ved en spredning over 2 år. Det har man da erfaring for i anden sammenhæng. Det kan have betydning, at man kan samle sig om ét bestemt fag, én bestemt disciplin, i en bestemt periode.

Ja, det er jo meget afgørende, hvad der sker ved studieplanernes udformning, ligesom det er meget betydningsfuldt, hvad der sker, når planerne skal føres ud i praksis. Kan lærerne give eleverne en sådan undervisning, at de føler trang til at fordybe sig mere i stoffet, er der jo nået mere, end man kan nå ved at gennemføre en 2-årig undervisning, og det er i virkeligheden kardinalpunktet. Det nytter ikke, at vi enes om at fastsætte et højere antal timer, hvis eleverne ikke drages ind i stoffet, så de får lyst til at fordybe sig i det og gå videre med tingene. Hvis man kan sætte eleverne i gang og inspirere dem med hensyn til fagets muligheder, er det da oplagt, at linjelæsningen vil få større tilslutning. Lad dog lærerne tage den udfordring op, der her foreligger. Jeg er helt sikker på, at der, idet man stiller